

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu **Ing. Bc. K. M.**, zastúpeného JUDr. I. R. proti žalovanému **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/339-1400/2005/991545-r zo dňa 15.04.2005, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 5 S/62/2005-53 z 05.04.2006 takto

r o z h o d o l

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 5S/62/2005-53 z 05.04.2006 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/223/339-1400/2005/991545-r zo dňa 15.04.2005 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 4 000 Sk do 30 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom krajského súdu bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutie orgánu daňovej správy o zamietnutí žiadosti žalobcu o priznanie sankčného úroku za neoprávnené zadržiavanie peňažných prostriedkov na dani z pridanej hodnoty za obdobie novembra 1998.

Krajský súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca si uplatnil sankčný úrok voči správcovi dane od 1.1.2004. Preto bolo potrebné vznik práva

a sankčný úrok posudzovať podľa § 35b ods. 5 až 7 zákona č. 511/1992 Zb. V znení platnom do 31.12.2004 a stotožnil sa v uvedenej právnej otázke so správcom dane ako aj so žalovaným. V ďalšom krajský súd dôvodil tým, že neboli splnené podmienky pre priznanie sankčného úroku, pretože žalobca nesplnil zákonné podmienky jeho priznania, ako sú: 1/ že daňovému subjektu bola rozhodnutím správcu dane vyrubená daň, 2/ že daňový subjekt vyrubenú daň aspoň čiastočne zaplatil, 3/ že daň vyrubená rozhodnutím správcu dane bola následne ďalším rozhodnutím znížená. Krajský súd poukázal na to, že žalobcovi nebola rozhodnutím vyrubená daň a ani rozhodnutím znížená daň, vydané daňové rozhodnutia boli v konečnom dôsledku zrušené.

Krajský súd poukázal na to, že žalobca kvalifikoval sumu, ktorú mu správca dane vrátil na základe jeho dodatočného daňového priznania zo dňa 20.3.2001 až dňa 1.6.2004 ako preplatok na dani z pridanej hodnoty. Dospel k záveru, že pri vrátení preplatku na dani nebolo možné zákonným spôsobom určiť výšku sankčného úroku podľa odseku 6 § 35b a preto sa krajský súd stotožnil so zamietavým rozhodnutím žalovaného.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku krajského súdu žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok krajského súdu a jeho žalobe vyhovel a priznal mu náhradu trov konania. Dôvodil tým, že krajský súd vec nesprávne právne posúdil. Podľa žalobcu podstatou sporu je skutočnosť, či mu vznikol nárok na sankčný úrok podľa § 35b ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb. v znení platnom do 31.12.2004. Uviedol, že počas konania vždy tvrdil, že sa domáha sankčného úroku za oneskorené vrátenie dane správcom dane podľa § 35b ods. 7 zákona, pričom správca dane rozhodoval o sankčnom úroku za neoprávnené zadržované peňažné prostriedky podľa § 35b ods. 5 zákona. Podľa názoru žalobcu sa správca dane, žalovaný a ani samotný krajský súd so žiadosťou žalobcu dôsledne nevysporiadali, pričom súd dospel paradoxne napriek zneniu odseku 7 zákona k záveru, že ustanovenie odseku 6 nemožno použiť, čo je v priamom rozpore s textom zákona. Podľa žalobcu v doterajšom konaní nebola venovaná pozornosť podstatnej skutočnosti, t.j. že si dňa 20.3.2001 uplatnil právo na vrátenie preplatku dane z pridanej hodnoty. Správca dane mu v skutočnosti aj preplatok, ktorý vyplynul z dodatočných daňových priznaní, uhradil 1.6.2004. Správca dane bol povinný preplatok vrátiť do jedného mesiaca od doručenia žiadosti o jeho vrátenie. Keďže tak urobil až 1.6.2004, dostal sa do omeškania s vrátením preplatku dane. Vznik preplatku nespochybnil ani správca dane ani žalovaný. Považuje preto za nesprávne úvahy prvostupňového súdu o tom, že išlo o oneskorené vrátenie nadmerného odpočtu, o čo však on nepožiadaval (podľa § 23 ods. 1 zákona o DPH). Tvrdil, že on daň z pridanej hodnoty zaplatil a z dodatočných daňových priznaní vyplynulo, že ju zaplatil v nesprávnej výške, pričom mu jej uhradením vznikol preplatok, pretože zaplatil viacej, ako zaplatiť mal. Je preto podľa názoru žalobcu možné aplikovať na daný skutkový stav § 35b ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.. Nepovažuje pritom za logický a zmyslu a účelu zákona zodpovedajúci taký výklad tohto zákonného ustanovenia, podľa ktorého sankčný úrok prizná správca dane len v prípade, ak rozdiel

medzi pôvodnou výškou dane a zníženou daňou vychádza z rozhodnutí správcu dane.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo a po nariadenom pojednávaní dňa 8.9.2006 následne rozhodol podľa § 250ja ods. 3 OSP bez pojednávania, na ktorom vyhlásil rozsudok, ktorým žalobe vyhovel.

Podľa zistenia odvolacieho súdu, žiadosťou z 15.7.2004 žalobca žiadal o zaplatenie sankčného úroku podľa § 35b ods. 6 a 7 za zadržovanie preplatkov dane, ktoré uplatnil v dodatočných daňových priznaniach dňa 20.3.2001. Rozhodnutím z 21.1.2004 (zrejme nesprávny dátum, keďže z postupných rozhodnutí vyplýva, že bolo vydané v roku 2005) správca dane žiadosť zamietol. Z odôvodnenia rozhodnutia je právne relevantnou časťou len jeden odsek na strane 2, podľa ktorého „daňovému subjektu nevznikol nárok ani podľa pôvodného znenia § 35 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb. účinného do 31.12.2004“, čo však správca dane vôbec neodôvodnil. Zvyšná časť dôvodovej časti rozhodnutia odvolací súd nepovažuje za právne relevantnú, pretože sa zaoberá neskorším znením ustanovení § 35b ods. 6 a 7 a súvisiacim znením ustanovení zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH. Odvolací súd pritom odkazuje na dôvody rozsudku krajského súdu, podľa ktorého pre právne posúdenie vzniku nároku na sankčný úrok je rozhodujúce ustanovenie § 35b ods. 6 a 7 zákona v znení platnom do 31.12.2004. Žalovaný ako odvolací orgán prvostupňové rozhodnutie datované dňom 21.4.2004 potvrdil svojim rozhodnutím z 15.4.2005. V dôvodoch svojho rozhodnutia žalovaný hoci konštatuje, že z obsahu žiadosti zo dňa 15.7.2004 podanej daňovým subjektom vyplýva, že žiadal sankčný úrok za neoprávnene zadržovanú daň podľa § 35b ods. 6 a 7 zákona, pričom podľa odseku 7 v znení platnom do 31.12.2004 správca dane zaplatí daňovému subjektu sankčný úrok vo výške podľa odseku 6 aj v prípade oneskoreného vrátenia dane alebo nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, nezaoberal sa v ďalších dôvodoch svojho rozhodnutia splnením podmienok stanovených v odseku 7 zákona (v znení platnom do 31.12.2004). Najmä neuviedol, akými právnymi úvahami sa riadil pri posudzovaní otázky žalobcom tvrdeného oneskoreného vrátenia preplatku dane. V predloženej spisovej dokumentácii žalovaného, ktorá je neúplná a neobsahuje všetky písomnosti na ktoré sa v rozhodnutí žalovaný odvoláva, nie je podklad pre posúdenie základnej otázky sporu, aké peňažné prostriedky a z akého právneho titulu boli žalobcovi vrátené 1.7.2004. Krajský súd sa nedôvodne uspokojil s neúplnou spisovou dokumentáciou. Napriek obsiahlosti druhostupňového rozhodnutia žalovaného odvolací súd postráda dôvody, pre ktoré žalovaný nevyhovel žiadosti žalobcu tak, ako bola podaná, t.j. žiadosti podľa odseku 7 zákona za oneskorené vrátenie preplatku dane. Predovšetkým ide o zdôvodnenie, či vznikol alebo nevznikol nárok na vrátenie dane a následne, ak taký nárok vznikol, či bola daň vrátená, a či jej vrátenie bolo včasné alebo oneskorené.

Keďže žalovaný žiadosť žalobcu takto neposudzoval, dospel odvolací súd

k záveru, že rozhodnutie krajského súdu, ktorý žalobu zamietol je predčasné, pričom krajský súd nemal dostatok podkladov ani pre náležité zdôvodnenie svojho rozhodnutia osobitne vo vzťahu k vyslovenému názoru o nemožnosti aplikácie § 35b ods. 7 zákona. Pokiaľ žalobca namietal, že nepovažuje za logický taký výklad, podľa ktorého je možné vrátiť preplatok, len ak bolo vydané rozhodnutie správcu dane a nie aj vtedy, ak rozdiel vyplynul z dodatočného daňového priznania, odvolací súd považuje námietku za opodstatnenú potiaľ, pokiaľ správca dane nezdôvodní svoj postup pri vrátení peňažných prostriedkov. Samotná skutočnosť, že o vrátení peňažných prostriedkov požadovaných žalobcom nebolo vydané formálne aj rozhodnutie v písomnej podobe sama osebe ešte neznamená, že samotný akt vrátenia sa neuskutočnil na základe individuálneho správneho rozhodnutia po posúdení podanej žiadosti.

Vzhľadom a uvedené dôvody odvolací súd podľa § 250ja ods. 4 OSP zmenil prvostupňový rozsudok a zrušil žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. V ďalšom konaní bude úlohou žalovaného opätovne posúdiť žiadosť žalobcu z právnych dôvodov uvedených v žiadosti na základe právneho stavu platného v deň podania žiadosti o sankčný úrok, tak ako to uviedol krajský súd, pričom odvolací súd sa s jeho právnym názorom stotožňuje.

Keďže žalobcovi vznikli trovy konania zaplatením súdneho poplatku 2 x 2 000 Sk, súd mu priznal náhradu preukázaných trov konania. Trovy právneho zastúpenia neboli vyčíslené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 6. decembra 2007

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

za správnosť vyhotovenia:
Alena Augustiňáková